

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 544/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Лукић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за експлоатацију минералне воде и производњу пића „КЊАЗ МИЛОШ“ АД Аранђеловац из Аранђеловца, кога заступа Александар Бугарин адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1242/19 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1242/19 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 519/2014 од 14.12.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог број .. од 22.09.2014. године којим је тужиоцу престао радни однос, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због изгубљене зараде и разлике зараде за период од 22.09.2014. године до 31.01.2017. године, исплати укупан износ од 654.728,96 динара са законском затезном каматом на сваки месечни износ изгубљене зараде, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да, у име и за рачун тужиоца, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 22.09.2014. године до 31.01.2017. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1242/19 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 519/2014 од 14.12.2018. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном и петом изреке, у делу у коме је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 213.000,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност пресуде па до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 519/2014 од 14.12.2018. године у ставу петом изреке у преосталом делу, тако што се захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка од 213.000,00 динара одбија као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се указује ревизијом, јер другостепени суд у поступку одлучивања о жалби није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу закљученог уговора о раду број .. од 31.12.1996. године, као и закључених анекса уговора о раду од 25.08.1997. године и од 20.06.2013. године, где је обављао послове „магационер готове робе и амбалаже“. Одредбом члана 3. тачка 2. анекса уговора о раду од 20.06.2013. године одређен је опис послова – радних обавеза, задатака и одговорности на пословима „магационера“, док је актима туженог ... и ... прописана процедура складиштења и отпрема готових производа и рад магационерске службе готових производа. Решењем туженог од 22.09.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду број .. од 31.12.1996. године због несавесног и немарног извршавања радних обавеза које је тужилац учинио у периоду од 12.06.2014. године до 29.07.2014. године, а која се огледа у бројним неправилностима приликом утовара робе, у виду мање или више утоварене робе, неслагања утоварене робе са отпремницом по врсти робе као и у виду неуредног оверавања документације која прати робу. Доношењу оспореног решења о отказу уговора о раду претходило је доношење упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитог као и захтев тужиоца за накнаду штете на име изгубљене зараде.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако запослени несавесно или немарно извршава своје радне обавезе.

Чланом 70. став 1. тачка 2. Колективног уговора туженог од 16.05.2013. године прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако неблаговремено, несавесно и немарно изврши радну обавезу у вези уговора о раду који је закључио.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и одредбе Колективног уговора туженог, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови извели правилан закључак да нема места поништају као незаконитог решења о отказу уговора о раду, као и признању права на накнаду штете на име изгубљене зараде и разлике у заради, а наводи ревизије којима се оспорава овакав закључак нижестепених суда су неосновани.

Наиме, правилно су нижестепени судови, полазећи пре свега од исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке као и извештаја о ванредном догађају који су сачињени поводом учињених пропуста у раду тужиоца, утврдили да је тужилац у периоду од 12.06.2014. године до 29.07.2014. године приликом обављања послова на радном месту „магационер“ у дистрибутивном центру туженог, несавесно и немарно извршавао своје радне обавезе које су се огледале у бројним неправилностима приликом уговара робе, и то у виду неслагања утоварене робе са отпремницом по врсти и количини робе као и неуредног оверавања документације која је пратила робу, а које радње су учињене супротно прописаној процедури складиштења и отпреме производа, чиме је тужилац својом кривицом извршио повреду радне обавезе која је прописана као отказни разлог, због чега нема места поништају решења о отказу као незаконитог. Стога, нису основани ревизијски наводи тужиоца којима се оспорава правилна примена материјалног права.

Правилно је тужени, сходно одредби члана 180. став 1. Закона о раду спровео поступак за утврђивање тужичеве одговорности за учињене повреде радних обавеза које су му стављене на терет, доношењем писменог упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Обзиром да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је неоснован и захтев тужиоца за накнаду штете због изгубљене зараде и разлике у заради, сходно члану 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена наведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији, у смислу члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни касациони суд није испитивао.

Применом члана 414 .став 2. ЗПП Врховни касациони суд није детаљно образлагао пресуду, обзиром да се ревизијом понављају жалбени разлози које је у потпуности, детаљно и образложено, оценио другостепени суд.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић